

Piers Anthony
FTORAS

Mokslinis fantastinis romanas ir
apsakymai

Idilijos planetos gelmėse slepiasi
Chtonas – neorganinės kilmės protas,
ketinantis sunaikinti visą organinę
Galaktikos gyvybę. Labiausiai paplitusios
gyvybės formos – ksestai, Ifè, EeoO bei
žmonės – nusprendžia taip lengvai
nepasiduoti ir surengti išpuolį, kurio
smogiamąja jėga pasirenkamos
minjonetės, gražiausios bei
seksualiausios žmonijos moterys. Bėda
tik ta, kad šių moterų jausmai bei
suvokimas „perversti“, o elgesys –
nenuspėjamas...

Iš anglų kalbos vertė:

IRMINA DOMEIKIENĖ, GEDIMINAS URBONAITIS

Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

238 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Piers Anthony - PHTHOR

New York, Berkley books, 1990

Copyright © by Piers Anthony, 1975

Cover art copyright © by Luis Royo, 1994

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2002

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Turinys

Piers Anthony
FTORAS

Harlan Ellison
PASAULIŲ ŽUDIKAS

Gordon Dickson
APSIAUSTAS IR LAZDA

Piers Anthony

FTORAS

FTORAS - [gr. "phthoros"] - naikinimas, griovimas.

- 1. Cheminis elementas simbolis F [lot. Fluorum]*
- 2. Armagedonas, "Dievų žūtis", Ragnarikas*
- 3. Chtoninis dievas.*

SEKTORIAUS ENCIKLOPEDIJA
§ 426

"... fluoras - vienintelis žinomas elementas, nesijungiantis su deguonimi"

Eliotas ir Storeris,
"Neorganinė chemija"

PROLOGAS

Sunaikinimas

Vienintelis atsakymas

F

Fluorum

Susilieji su deguonimi

Phthorum

Mūsų esmė

Priešiška gyvenimo chemijai

Paradoksas:

Gyvenimas yra siaubas

Jį galima išbraukti

Tačiau reikia išauginti gyvybę

Gyvenimo sunaikinimo

Įnagį

Atonas:

Pusiau minjonas

Jo atėjimo į Chtoną istorija

Šešiakampis

Praeitis - Dabartis - Ateitis,

Išreikštos kiekvieno pavidalo puselėmis

Iš tos paralelinės grandinės

išėjimo nėra

Arlo:

Ketvirtis minjono

Jo, kaip Ftoro, istorija

Perskelta - raidė Y

Praeitis - Dabartis - Ateitis,

Išreikštos medžio šakom

Keturios išeitys - ir nė vienos

Vienintelis atsakymas

Sunaikinimas

I. ARLO

§ 426

Arlo sustojo, išvydęs besiartinant kurmį-šviesuliuką. Mažutėlaičio žvėriuko letenėlės baigėsi aštriais dygliais, smingančiais į akmenį nelyginant gražtai, ir kormis bėginėjo sienomis, lydimas skambaus caksėjimo.

- Kas tau, Geležinis Nage? - paklausė Arlo. Bendrauti su urviniais gyvūnais berniukas galėjo be žodžių, tarpininkaujant Chtonui, tačiau Kokena liepė dažniau kalbėti balsu. Antraip, perspėjo jį, Arlo pamirš savo protėvių kalbą.

Protėviai! Arlo apie juos žinojo tik iš Kokenos pasakojimų apie milžinišką Visatą anapus Chtono urvų - planetas, kuriose gyvena žmonės, o ne gyvūnai. Tuo patikėti nelengva, ypač dėl to, kad jam neleido pasižiūrėti pačiam. Galbūt motina omeny turėjo SŽL - didelę Senosios Žemės literatūros knygą, - iš kurios mokė jį skaityti. Visos istorijos - apie prabėgusius laikus, ir nė vienos - apie urvus...

Kormis apsigrėžė ir nucaksėjo į priešingą pusę.

Žvilgantis gyvūnėlio kailiukas tviskėjo žydra šviesa. Jis buvo vienas iš švytėjimo rijikų, ieškančių maistingųjų pelėsių, graužiančių juos ir menkinančių apšvietimą. Pelėsiai apšvietė kone visą Chtoną: nepernelyg ryškiai, bet ir ne taip blausiai, kad vaikščioti būtų rizikinga. Neskaitant tų laikinų aptemimų, kuriuos neseniai išėdė stambesni graužikai.

- Ko gi jis nori, Chtonai? - paklausė Arlo, nukreipdamas dėmesį į tą savo smegenų vietą, kur paprastai pasirodydavo jo draugas. Bet ši kartą atsakymo nesulaukė.

Ką gi, Chtonas turi savų reikalų, ir klausimas ne toks jau svarbus. Arlo nusekė paskui kurmį.

Tasai nucaksėjo iki vieno siauro urvinio upeliuko, paskui nusiskubino palei krantą. Arlo brido paskui gyvūnėlį vandeniui. Ši vieta nepavojinga, jis dažnai čia lankydavosi ir žinojo ypatumus. Mažos banginmedūzės nepuls, o vikšrą berniukas išgirstų iš tolo.

Jiedu ėjo prieš upeliuko srovę tol, kol sienos susiaurėjo ir pasirodė gausybė stalaktitų - nuo jų kapsintys lašai maitino upeliuką.

- Aklavietė! - pasiskundė berniukas. - Tu iš manęs šaipaisi?

Anaiptol. Čia buvo ne aklavietė, kadangi kažkas pramušė sienoje skylę, vedančią į kitą tunelį. Iš angos aukščiau Arlo nusprendė, jog tą padarė žmogaus dydžio akmengraužys. Nekenksmingas padaras, o ir gyvena vieniui vienas - tačiau kok-sai stiprus! Siena čia viso labo per Arlo pirštą. Ko gero, kvailas akmengraužys trenkėsi į uolą, pasikliaudamas šios tvirtumu, ir nuskuodė šalin, kai atlūžo didžiulis sienos gabalas.

- Tai štai kodėl atsivedei mane! - šūktelėjo pamalonintas berniukas. - Dėkui, drauguži. Žinoma, būčiau suradęs landą ir pats, bet su tavimi greičiau. Naujas tyrinėjimų plotas!

Tačiau kurmis šiuo atradimu neapsiribojo. Jis nucaksėjo per skylę ir nukurnėjo tolyn.

- Kažkas dar? - dabar Arlo susijaudino. Jis per atstumą užuosdavo nuotykį ("Šią uoslę paveldėjai iš tėvo!" - mėgdavo sakyti Kokena, sušiaušdama rudus sūnaus plaukus) ir pasižymėjo pavydėtiniu žygeivio talentu ("Iš motinos", - mirktelėjęs pasakytą Atonas). Keistas dalykas, juk Kokena vaikščioti nemėgo ir visą laiką sėdėjo atpalaiduojančiai šiltame urve greta karšto vandens srauto.

Beje, jo tėvai visada atrodė liūdni, ir ne tik todėl, kad vienas neteko akies, o kita - nebega-

lėjo judėti, bet veikiausiai ir dėl to, jog nepajėgė pamiršti savo pirmagimio, kurio vardo Arlo nė sykiu negirdėjo. Tas kūdikis mirė visai mažytis, dar prieš Arlo gimimą. Berniukas apie brolių žinojo tik iš senojo daktaro Bėdžiaus pasakojimų. Štai kodėl Pirmagimio raidė "A" atiteko antrajam vaikui - antraip jį būtų pavadinę kitaip. Arlo žinojo esąs antrasis sūnus, kuris, tėvų požiūriu, yra lyg ir antrarūšis, nors jiedu niekada šito neminėjo - nereikėjo.

Dabar berniukasėjo atsargiau, nes naujuose tuneliuose galėjo slypėti pavojus, juk jų ypatumai dar neištirti. Ši atkarpa atrodė visai kasdieniška, bet Arlo ne toks kvailas, kad pasikliautų išore. Jis trūktelėjo nosim, tirdamas įartinus kvapus. Kartais štai tokioje sausoje teritorijoje slepiasi chimera...

Jo nosis kažin ką aptiko. Kažkokį naują kvapą - pažįstamą, tačiau neįprastą. Veikiausiai gyvūnas - nežinomos, iki šiol neregėtos rūšies.

Arlo be garso sėlino į priekį, nužengęs nuo tiesaus kurmio tako, kad nepakliūtų į spąstus. Kurmiu-šviesuliuku galima pasitikėti, bet gyvūną nesunku apmulkinti. O ką, jei kas nors pasiuntė kurmį, norėdamas įvilioti berniuką į savo teritoriją...

Arlo iššiepė dantis, kaip retsykiais darydavo Atonas. Ant berniuko šlaunies kybojo ilgas aštrus stalaktitas, o už skruosto buvo paslėptos dvi geležinio akmens skeveldros. Jis galėtų perrėžti puolančio gyvūno akį iš dešimties savo ūgių atstumo. Dvidešimt jardų, matuojant Senosios Žemės matais. Ši savybė nenaudinga prieš stambų plėšrūną, tačiau daugumą jų galima pergudrauti - ar paprasčiausiai išvengti susitikimo su jais. Tereikia menkučio perspėjimo.

Paslaptingasis kvapas sustiprėjo. Urvuose visuomet traukia silpnutis skersvėjis, netgi akla-vietėse, o čia vėjas pūtė iš akmenų skaldyklos pusės. Arlo be garso žengė basomis kojomis per šiltą akmenį, liežuviu čiuopdamas vieną akmenį už skruosto. Dėl štai tokių išmėginimų jis ir gyvena! Pavojus, nuotykis, nežinomybė, veiks-mas!

Paskui berniukas išgirdo kauksmą, sklindantį per tolimą tekančio vandens teškenimą: matyt, sužeisto žvėries aimana. Jis pajudėjo garso link ir atsargiai kyštelėjo galvą iš už sienos posūkio. Taurės pavidalo urvo vidury sėdėjo nuviliančiai mažas padarėlis.

Nuogas žmogus.

Arlo sekundėlę kitą virškino šią naujieną, nes,

išskyrus tėvus ir Bėdžių, retai matydavo kitus savosios rūšies atstovus. Kiti buvo pavaizduoti SŽL paveikslėliuose, tad berniukas žinojo, kad jie egzistuoja, - tačiau anie buvo apsirengę.

Gal čia zombis. Zombiai atrodo kaip žmonės, nors tokie nėra - ir ne tik todėl, kad jie nuogi. Eidamas iš namų, Arlo ir pats nusimesdavo varžančius drabužius. Zombiai neturėjo proto. Jie judėjo Chtono nurodymu ir vengė tikrų žmonių. Arlo niekada nematė zombio-vaiko, tačiau urvai kupini netikėtumų.

Šiaip ar taip, bijoti jam nėra ko. Zombis buvo nedidelis ir, matyt, sugedęs. Arlo girdėti garsai - rauda. Nenuostabu, kad jie berniukui pasirodė tokie keisti!

Netgi zombis nusipelno tam tikro dėmesio. Kartais Chtonas juos pamiršta, leisdamas pavieniui nusibastyti už įprastinės buveinės ribų, ir tuomet jie išties tampa bejėgiai. Arlo galėtų palydėti šį zombį pas jo palydovus.

- Labas, - prisiartindamas (bet nepernelyg) pratarė berniukas. Iš zombio visko galima laukti.

Galva pakilo. Purvinu veidu riedėjo ašaros, o už susivėlusią geltoną plaukų sruogų žioravo didžiulės akys.

- Labas.

Arlo krūptelėjo. Kalba! Zombis kalba tik tada, kai jį tiesiogiai valdo Chtonas. O jis manė, jog dievo greta nėra.

- Chtonai? - susikaupęs paklausė Arlo.

- Ką? - atsiliepė kūdikis.

Arlo pažvelgė jam į akis. Šios buvo blausios - tačiau Chtono tenai nesimatė. Tai reiškė...

- Tu - žmogus!

- Aš nežinau, kur atsidūriau.

- Tu kalbi savarankiškai! Turi protą!

- Neįžeidinėk manęs!

- Kaipgi čionai atklydai?

- Senasis kalėjimas... pernelyg ilgas pasivaikščiojimas, nebegaliu surasti kelio atgal...

- Kalėjimas! Iš čia iki jo diena kelio - man. Tau truputį daugiau.

Arlo žinojo esąs geras žygeivis. Jis galėjo aplekti tėvą, nes buvo stipresnis ir geriau pažinojo urvus, be to, galėjo iškviesti Chtoną, kad tasai prilaikytų plėšrūnus.

- Tikriausiai... jau kelios dienos, - atsiliepė vaikas. - Nemoku čia skaičiuoti laiko.

Įdomu. Arlo skaičiavo laiką pagal didžiųjų urvų ritmus, Chtono pulsą - automatiškai vertė juos valandomis ir dienomis, kurias rodė tėvų laikrodžiai.

- Palydėsiu tave tenai.

Kūdikis atsistojo.

- Ačiū.

Dabar Arlo pastebėjo, kad čia mergaitė. Šiaip ar taip, ne berniukas. Krūtinė kaip vyriškio, bet tarp kojų nematyt jokios ataugos.

- Tu - mergaitė? - smalsiai paklausė jis.

- Aišku.

Arlo gūžtelėjo pečiais ir pasuko link upės:

- Tenai.

- Prašau... - prabilo mergaitė, jau be ašarų, tačiau su tokia pat kančia balse. - Aš noriu valgyti ir labai pavargau. Ar neturi nieko valgomo?

- Aplink pilna švytėjimo, - atsakė jis, mostelėjęs į sienas.

Ji nepatikliai dirstelėjo į berniuką.

- Štai tas žalias? Tu jį valgai?

- Kartais. Ar nudobiu kokį nors gyvūną. Arba augalą.

- Augalai urvuose neauga! Čia nėra saulės.

Nė vienas jos teiginys neturėjo prasmės, tad Arlo nieko neatsakė. Mergaitė susimąstė.

- Vadinasi, gyvūnas.

- Šiokių tokių yra upėje.

Jis nusivedė paklydėlę tenai. Ji netvirtais žingsneliais sekė įkandin. Arlo spėliojo, kaipgi mergaitė įstengė taip toli nuklysti be maisto, jei nevalgė švytėjimo. Ir kaipgi ji pati netapo plėšrūno grobiu. Dauguma gyvūnų laikėsi atokiai nuo kalėjimo tunelių (tie buvo pernelyg karšti ir sausi), tačiau klajoklė turėjo pereiti ir kitas vietas. Kol kas neatrodė, kad ji ką nors išmanytų apie urvus.

Vadinasi, mergaitė turi išmanyti, kaip kautis. Tokiu atveju jinais pavojinga. Atonas mokėjo kautis, ir Arlo žinojo, kad su tėvu verčiau nesivelti į rimtas grumtynes. Netgi trapi, silpna Kokena prieš metus įmontavo berniuką į sieną, kai tasai, anot mamos, pamiršo mūvįs trumpas kelnytes. Kelnės - SŽL laikų drabužis, velkamas ant kojų, urvuose jo nemūvėjo, bet Arlo motiną suprato. Kada nors ir jis išmoks kautynių meno...

Pastabos

- 1) Vèsoka Milane (*it.*).
- 2) Štai (*it.*).